

ше се тъй, каквото въ минжлото столѣтіе. Когато земята ни станѣ турска областъ, новытъ ни господари умѣяхъ да привлѣкѣтъ любовъта и преданността на своитѣ подданны, като не ги претваряхъ съ тѣжка давнина ⁽²⁰⁾, пакъ имъ отпущахъ и нѣкои волности, които инакъ ласкаяхъ народътъ — и той бѣше доволенъ, най-вече като сѣкый можѣше да се наслаждава съ миренъ и тихъ животъ вкръга на своето семейство. И дѣйствително, трѣба да го исповѣдамы, нашытъ прѣдѣды толкозь по-малко страдахъ отъ Гърцытъ (при сичко че тѣзи послѣднытъ намѣрвахъ подпорка у высшито си Духовенство предъ властитѣ), защото осганяхъ съвършено възъ отъ сѣка интрига противъ оттоманскытъ господари. — Този миръ, въ който живѣяхъ нашытъ прѣдѣды и са поминувахъ добръ съ Турцытъ, потвърдѣва са и оттуй, че въ Българія много хрстіенскы момичета сѣ женили за мусулманы и дѣцата, които происхождали отъ тѣзи незаконны бракове, слѣдовали сѣти върата на родителитѣ си — мжжкото дѣтъ на бащата, женското на майката. Подобны бракове виждамы да ставатъ и днесъ въ нѣкои села (напр. въ Шипка), дѣто съ време были въведены, и майката си остава пакъ хрстіянка съ момиченцата си, както и бащата съ момченцата — мусулманинъ.

Слѣдъ завоеваніето освѣнъ дѣто много отъ нашытъ черкови са преобърнахъ на джаміи, нѣкои членове отъ народното ни духовенство са намѣрихъ естествено компрометираны въ този, тъй да речемъ, политическый превратъ. И ако е истина, както казва едно преданіе, че ученицытъ отъ нашето духовно училище въ Търново, были зеты на-

(20) Глед. за туй въ бѣлѣжкытъ на «Горскыя пжтникъ», повѣствователенъ сѣвъ отъ Г. С. Р., списанъ въ лѣто 1854, печатанъ же въ лѣто 1857, у Новыи-Садъ.